

Законі «Про управління об'єктами державної власності» відсутні взагалі. Якщо наприклад Бюджетний кодекс України установлює принципи цільового використання бюджетних коштів, відповідно до якого оновлені кошти використовуються тільки на цілі, визначені бюджетними призначеннями та бюджетними асигнуваннями, то щодо державного майна цілі його використання як правило спеціально не встановлюються. При цьому, поняття „цільове використання» на практиці вживається не лише щодо бюджетних коштів, але і щодо державного майна. Тому принцип цільового використання державного майна, закріпленого за підприємством, організацією, установою на праві господарського відання (оперативного управління), доцільно закріпити в законодавстві, передбачивши, що ці суб'єкти, їх органи управління, працівники мають забезпечувати використання майна відповідно до цілей, визначених в законодавстві, рішеннях уповноважених органів управління, а також в установчих документах тих підприємств (організацій, установ).

Найперша і найбільш загальна ціль, що впливає із публічного призначення державної власності - це використання її з метою задоволення суспільних потреб. Саме для забезпечення цільового використання державного майна здійснюється розподіл цього майна за суб'єктами управління, його закріплення за підприємствами, організаціями, установами. Визначити цілі використання державного майна, таким чином, можна, дослідивши цілі та завдання органу управління, на який покладено здійснення управлінських функцій щодо державної власності у відповідній галузі чи сфері, зміст установчих документів та інших рішень, що містять норми щодо цілей та завдань підприємства, організації, установи, за якими відповідне майно закріплене. Необхідним також є приділення належної уваги питанням використання державного майна при затвердженні статутів (положень) державних підприємств, установ, організацій. Визначаючи цілі та завдання їх діяльності, доцільно передбачати в статуті виключно цільове використання об'єктів права державної власності, закріплених за підприємством, організацією, установою.

РОЗРОБКА КОНЦЕПТУАЛЬНИХ ЗАСАДУПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Матвєєв Петро Сергійович, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Під господарсько-правовим забезпеченням інноваційної діяльності ми розуміємо сукупність правових актів, що регулюють відносини, які виникають між суб'єктами господарювання з приводу виникнення, здійснення, розвитку інноваційної діяльності та управління нею.

Діюче господарсько-правове забезпечення інноваційної діяльності містить низку недоліків (проблем господарсько-правове забезпечення), які можна поділити на три групи:

- 1) відсутність концептуальної моделі управління для наступного господарсько-правового забезпечення інноваційної діяльності;
- 2) проблеми змістовної складової господарсько-правового забезпечення інноваційної діяльності;
- 3) проблеми складової господарсько-правового забезпечення управління інноваціями, яка формалізується.

Необхідність розробки концептуальної моделі управління для наступного господарсько-правового забезпечення інноваційної діяльності викликається відсутністю такої моделі у явному вигляді, що і обумовлює прийняття локально відокремлених законодавчих актів, які не пов'язані на одну ціль, норми яких не погоджені між собою.

Проблеми змістовної складової господарсько-правового забезпечення інноваційної діяльності пов'язані з визначенням концептуальних засад управління інноваційним розвитком. Визначивши такого роду концептуальні засади, тобто відповівши на питання «що» необхідно врегулювати потрібно відповісти на питання «як», як розробити відповідні правові акти. Йтиметься про змістовну складову господарсько-правового забезпечення управління

інноваціями і складову, яка формалізується. Таким чином йдеться про принципово новий підхід до розробки господарсько-правових актів.

Проблеми вдосконалення законодавчої діяльності - підвищення ефективності, якості її результатів (законодавчих актів) відносяться до рангу складних, а отже таких, що не можуть бути вирішені безпосередньо практиками і потребують застосування науки, наукових підходів для свого розв'язання.

Аналіз свідчить, що законодавчий процес, як до речі, і будь-який інший нормотворчий, не врегульовано саме з позицій процесу підготовки проєктів правового акта. У Регламенті Верховної Ради України містяться визначення процесів обговорення, прийняття, підписання прийнятого закону. Однак процедури, за якими має готуватися сам проєкт - практично не визначені. Проблеми у відсутності нормативно врегульованої ефективної технології розроблення законопроєктів. І це є головною причиною недостатньої якості кінцевого результату законодавчого (нормотворчого) процесу - законів та ін. актів.

На сьогоднішній день діє низка нормативно-правових актів, що регулюють нормотворчу діяльність. Це Конституція України, Закони України та постанови Верховної Ради України. В той же час можна стверджувати, що зазначений масив нормативних актів не забезпечує потрібної якості законопроєктів. Оскільки традиційний підхід до їх підготовки, з позицій якого проєкт законодавчого акта розглядається як утвір «мистецтва», а точніше, правового ремісництва: загальні фрази, що можуть відноситися до будь-якого об'єкту правового регулювання, переписування з інших аналогічних джерел права, найчастіше з російських і т.д. Звідси і його декларативність, шаблонність у написанні правових документів, неповнота, невизначеність регламенту тих параметрів, які є суттєвими тощо. Вирішення цієї проблеми потребує наукових зусиль.

На актуальність і важливість вдосконалення законодавчої діяльності вказують відомі політики і вчені. Такі, як: І.Ф. Курас; В.М. Литвин; В.К. Мамутов; В.Я. Тацій та ін. У виступах яких наголошується на: а) важливості дослідження законодавчої діяльності саме з використанням наукових засад; б) доцільності комплексних досліджень цієї діяльності. Тобто, законодавча діяльність має досліджуватися комплексно, з позицій не лише юриспруденції, а й соціології, політології та інших наук соціогуманітарного циклу. Підкреслювався також творчий характер законодавчої діяльності.

Так, академік І.Ф. Курас наголошував, що усі життєві процеси та об'єктивні умови, за яких вони відбуваються, набутий суспільний досвід у різних сферах діяльності людей, економічний, політичний, соціально-культурний стан розвитку країни з його позитивами і негативами повинні бути ретельно вивчені і проаналізовані представниками різних галузей соціогуманітарної науки, що має закладати науковий фундамент законотворчості. Без цього вона не зможе досягти відповідного рівня, принести бажану користь суспільству, стати інструментом досягнення прогресу, а навпаки, буде дефектною і неефективною, погано або навіть негативно впливати на суспільні процеси і поведінку людей, неадекватно або із запізненням відображати суспільні ситуації і тенденції розвитку економічної, політичної і соціальної сфер, що призведе до створення необґрунтованих, таких, що не відповідають своєму призначенню, законодавчих актів.

Виходячи з вищезазначених проблем, можна окреслити основні методологічні напрями у подоланні проблем правотворчої діяльності, а отже і у формуванні господарсько-правового забезпечення інноваційної діяльності.

Одним з цих напрямів є, на наш погляд, залучення потужної системної методології, засобів моделювання для вдосконалення правового регулювання інноваційної діяльності. Адже якість технології підготовки господарсько-правових актів, нормативної моделі законотворчої діяльності в інноваційній сфері в значній мірі залежить від якості теоретико-методологічних засад цієї моделі.

Першим етапом застосування системної методології має бути аналіз об'єкту дослідження, виявлення і систематизація факторів (чинників), які

можуть суттєво впливати на якість управління інноваційною діяльністю. Дисертацією проведено відповідне дослідження.

Другим етапом визначено перехід до оргпроекування, розробка організаційних моделей діяльності управління інноваційною діяльністю.

Список використаних джерел:
1. Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» від 8 вересня 2011 р. Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3713-01>.

2. Курас І.Ф. Роль соціогуманітарних наук у законотворчому процесі України. У кн.: Спільна сесія Секції суспільних і гуманітарних наук НАН України, Академії правових наук України та Інституту законодавства Верховної Ради України з питань розвитку правової системи та наукового забезпечення законотворчого процесу. Київ.: Парламентське видавництво. 2005. С. 17- 21

3. Гацій В.Я. Проблеми наукового забезпечення законотворчості в умовах становлення національної правової системи України. У кн.: Спільна сесія Секції суспільних і гуманітарних наук НАН України, Академії правових наук України та Інституту законодавства Верховної Ради України з питань розвитку правової системи та наукового забезпечення законотворчого процесу. Київ.: Парламентське видавництво. 2005. С. 21- 27

4. Хозяїнское право : учебник. / В.К.Мамутов, Г.Д.Знаменский, К.С.Хахулин и др.; под ред. Мамутова В.К. - К. : Юринком Интер, 2002. - 912 с - С. 184

Кпітєікч Пяклп Скатпгякпкч кандидат юридичних наук доцент кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукОВОГО інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Становлення ринкової економіки в Україні призвело до виникнення великої кількості Господарських товариств та активної розвитку корпоративних правовідносин. Формування нових суспільних відносин спричинило появу корпоративних конфліктів. В більшості випадків основними причинами таких конфліктів є недосконалість правового механізму забезпечення прав суб'єктів корпоративних відносин та відсутність належної правової культури в сфері корпоративного управління.

Варто зауважити, що з'ясування правової природи корпоративних конфліктів та шляхів їх подолання було і залишається актуальним серед вчених. Зокрема розв'язанням проблем корпоративних конфліктів присвятили свої праці Алексєєв Г.В Беліков О.О., Ю. Берлач, Бобришев А.Д., Боханов Е.Н., Васильчак С.В., Грайворонський А.В., Жорнокуй А.Ю., В. Крутов, Іорганова М. І., Кирдякін А.А. та інші. Проте, не зважаючи на актуальність питання, з'ясування правової природи корпоративних конфліктів залишається недостатньо дослідженим.

Серед науковців існують різні думки щодо визначення поняття корпоративного конфлікту, особливо щодо розмежування цього поняття з поняттям «конфлікт інтересів».

На думку Бобрищева А.Д. та Боханова Е.Н. корпоративний конфлікт можна визначити як розбіжності (суперечки) між акціонерами (інвесторами) і менеджерами у зв'язку з порушенням прав акціонерів, які приводять або можуть привести до позовів стосовно товариства, що контролює акціонера або керівників щодо рішень, які приймаються ними, дострокового припинення повноважень органів управління, істотної зміни у складі акціонерів.[1, с. 187]

Відомий дослідник Г.В. Алексєєв зазначає, що поняття «корпоративний конфлікт» необхідно відрізнити від поняття «конфлікт інтересів». [1, с. 186]

Жорнокуй А.Ю. відзначає, що на відміну від корпоративного конфлікту термін «конфлікт інтересів» означає не ситуацію корпоративного конфлікту, а ситуацію, що має високу вірогідність виникнення корпоративного конфлікту

Узагальнюючи думки згаданих вчених, корпоративні конфлікти можна визначити як конфлікти, які виникають між учасниками корпоративних відносин, безпосередньо пов'язани з корпоративними інтересами та такі, що спричиняють негативні наслідки, як для самого підприємства, так і для його учасників або створює реальну загрозу їх настання.

Виникнення і розвиток корпоративних конфліктів зумовлені чотирма групами факторів і причин: об'єктивних, організаційно-управлінських, соціально-психологічних і особистісних. Перші дві групи, на думку Данилової Е.І., носять об'єктивний характер, третя і четверта - суб'єктивний [3, с. 66].

Розуміння об'єктивно-суб'єктивного характеру причин корпоративних конфліктів у процесі управління акціонерним товариством досить корисне для їх попередження, для вироблення оптимальних стратегій поведінки акціонерів

під час типових конфліктів. До об'єктивних причин їх виникнення можна віднести, головним чином, ті обставини соціальної взаємодії акціонерів, які призвели до зіткнення інтересів, думок тощо.

Суб'єктивні причини корпоративних конфліктів, в основному, пов'язані з індивідуальними психологічними особливостями опонентів, котрі обирають саме конфліктний, а не якийсь інший спосіб вирішення об'єктивного протиріччя. У такому разі акціонер не йде на компромісне вирішення проблеми, не намагається обговорити і разом з опонентом взаємовигідно усунути це протиріччя, а обирає стратегію протидії.

На нашшу думку, причини, за яких акціонер обирає конфлікт, у контексті вищесказаного носять суб'єктивний характер.

Визначаючи правову природу корпоративних конфліктів, необхідно також звернути увагу на суб'єктивний склад сторін корпоративного конфлікту, зокрема в акціонерних товариствах.

Мажоритарні акціонери налаштовані на довготривалу перспективу розвитку компанії і мінімальні ризики. Якщо їм доведеться вибирати між виплатою дивідендів і капіталізацією прибутку, вони, як правило, віддадуть перевагу капіталізації прибутку, оскільки це сприяє стійкості і стратегічним планам розвитку компанії. Інтереси міноритарних акціонерів лежать в іншій площині. їм важлива короткострокова перспектива - отримання доходу від своєї участі в компанії вже зараз. Тому головний інтерес міноритаріїв (виплата дивідендів) переважатиме над капіталізацією прибутку.

Підсумовуючи, можна зробити висновок, що причинами виникнення корпоративних конфліктів в акціонерних товариствах є різні об'єктивні та суб'єктивні фактори взаємовідносин акціонерів між собою та акціонерним товариством. В цьому зв'язку, затвердження на загальних зборах акціонерів положень про органи управління акціонерним товариством може сприяти зменшенню кількості корпоративних конфліктів внаслідок врегулювання в даних документах ситуацій, які можуть призвести до виникнення корпоративних конфліктів.

- Список використаних джерел*
1. Алексеев Г.В. Корпоративные конфликты: причины их возникновения и способы преодоления // Г. В. Алексеев, А. Д. Бобрышев, Е. Н. Боханова. - М.: Едиториал, 2002. - С. 187.
 2. Жорнокуй Ю. «Конфлікт інтересів» та «корпоративний конфлікт»: спільні та відмінні ознаки // Г. Остодарське право. - № 11. - С. 45.
 3. Дандлова Е.І. Дослідження причин виникнення корпоративних конфліктів. - К. : НУХТ, 2010. - № 31 - С. 66.

РОЛЬ І МІСЦЕ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Грущенко Олена Анатоліївна, кандидат економічних наук, доцент кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Створення техніко-економічних передумов для крупно масштабного вдосконалення виробництва і його реструктуризації потребує солідних інвестиційних ресурсів. У зв'язку з цим та з метою досягнення економічного росту в економічній політиці держава повинен бути чітко сформульовані напрямки щодо інвестиційної політики. Можливо він має стати пріоритетним.

Підкреслимо, що найважливішим компонентом сукупних видатків, які плануються, є інвестиції. Рівень інвестицій складає суттєвий вплив на обсяг національного доходу суспільства; від його динаміки залежить безліч макропропорцій в національній економіці. Інвестиції в масштабах країни визначають процес розширеного відтворення. Будівництво нових підприємств, житлових будинків, прокладення доріг, отже, і створення нових робочих місць залежить від процесів інвестування, чи реального капіталоутворення.

Визначимо основні фактори від яких залежать інвестиції, що плануються: очікувана норма доходів від інвестицій, рівень процентної ставки, зміни в технологіях і інноваціях, рівень оподаткування, темпи інфляційного знецінення грошей та інші.

Джерелами надходжень в економіку України можуть бути:

- внутрішні інвестиції, які в свою чергу, можна розподілити на державні (за рахунок бюджетних субсидій і кредитів з державних цільових фондів) та приватні (не можуть бути власні засоби підприємств, приватний